uvažovať tak, ako vy, ľudia. Porozmýšľajte a urobte si svoj vlastný názor. Slová, priatelia, by sa mali správne používať. Ako správne? Tak, že prostredníctvom slov netreba nikomu ubližovať. Žiadne vysmievanie, ani nadávanie. Keď to budete dodržiavať, potom sa budete na seba aj viac usmievať. Toľko z mojej strany k tým slovám slovíčkam.

Vnímam jedno, vo svete to chodí tak, že niekto si niekoho obľúbi viac, iný menej. Netreba sa preto trápiť! A vlastne celkovo sa treba trápiť čo najmenej. Milí moji, ja mám na to účinný recept. O čom to hovorím? No, že mám recept na to, aby som sa trápil čo najmenej. Tu je ten recept: Každý deň vidím alebo zažijem niečo pekné, čo ma poteší, čo posilní moje srdiečko. Napríklad sa radujem ak je pekné počasie, ak vtáčiky spievajú. Ak sa ľudia usmievajú, alebo ak sa dostanem nejakou náhodičkou k dobrému jedlu. Pozor! Granuly sa nepočítajú!

Som šťastný, ak ma niekto nežne pohladká a aj ak si zabehám po trávičke, ktorú navyše požujem vo svojej malej papuľke. Vtedy som vám šťastný ako taká blcha, ktorá

sa zavŕta do kožúška nejakého veľmi chlpatého psa. Logicky, v takom prípade je ťažšie nájsť tú blchu. A tá blcha sa vtedy teší a teší asi takto: Jupí! Jupí! Jupí! Tu ma nikto nenájde! Jupí! Tu mi je nádherne! Jupí!

ÁCH! Život je krásny, priatelia, ak vnímate naplno hlavne to dobré. To horšie v živote, to zasa treba zdolávať. Ako? Najlepšie s hlbokým nádychom a hlavne s rozvahou. Čo je to rozvaha? Je to schopnosť rozumne, pokojne uvažovať, premýšľať. Ideálne je, ak to pekné i menej pekné, čo vás stretne v živote, zdolávate s rodinou. Napríklad s mamičkou a ockom. Alebo so starými rodičmi. Alebo s dobrým kamarátom, kamarátkou či inou blízkou osôbkou. Želal by som si, aby ste vy ľudia dodržiavali tieto pravidlá:

1. Snažte sa sami na sebe pracovať.
2. Nerobte zle druhým!
3. Tešte sa z každého dňa.
4. Nezabúdajte používať zázračné vety: Mám ťa rád. Mám ťa rada. Ďakujem. Prosím si.

A hádam každému je jasné, že nikto nemá právo robiť

zle druhým. Áno, ani tebe a ani mne. Keby sa niekto o také niečo pokúšal, treba o tom zasa niekomu povedať. Ihneď!

Ak by mne niekto robil niečo zlé, musel by som tiež konať. Keďže neviem hovoriť... Hm... Hm... Tak vtedy by som aspoň hlasno zaskučal. „Sku! Sku!“ No a mohol by som sa s vami pokojne aj staviť, že by ihneď pribehla moja náhradná mama. Nepochybujem o tom, že by ma ochránila! A ja by som logicky už neskučal, ale by som sa veľmi tešil, divoko krútiac chvostom.

Priatelia, k veci. Teda ak mne osobne neubližujete, neťaháte ma za chvostík, nebúchate ma po hlavičke, nepicháte mi do očiek, potom je všetko tak, ako má byť. Dokonca vtedy beriem aj to, že ma nemusíte mať tak radi, ako by som si želal. Fňuk! Fňuk! Nejako to už prežijem.

Ale aby ste si nemysleli, o vašu priazeň budem bojovať! Ako taký lev! Prosím vás, tí, ktorí ma veľmi nemusia, prečítajte si moje ďalšie dobrodružstvá. A možno, možno potom aj vám začnem byť sympatický. Ja som predsa roztomilá čivava! Som malý kráľ psov Ricki! Váš Ricki!

BŔŔŔ - ZIMA

AHAHO! Vonku padajú snehové vločky! Gúľam svojimi vypuklými očami a neviem s tým gúľaním prestať. Sedím si za oknom v teple u nás doma a svet je pre mňa ako televízia. Poviem vám, môj výhľad zo štvrtého poschodia, to je teda niečo! Vidím oblohu, ktorá má toľko tvárí! Milú, jasnú, krásnu, niekedy smutnú, alebo zamračenú či uplakanú. A občas vidím aj to, ako z tej oblohy padajú snehové vločky. Uf! To je ako rozprávka! Niekedy je to rozprávka s dobrým koncom, inokedy so zlým.
Ako to myslím? Vysvetlím vám to. Tie biele machuľky totiž padajú zakaždým inak. Raz pokojne. Vtedy mi pripomínajú snehové vločky malé bobuľky cukrovej vaty, ktoré túžim zjesť. Tie bobuľky sa vznášajú ľahko, dotýkajú sa domov, áut, čiapok ľudí, niekedy aj nosov. Teda v prípade zvieratiek ňufáčikov. Joj! Ak máte nos zatočený smerom dohora, pozor na to, aby vám vločka nefrnkla dovnútra!

No a niekedy padajú snehové vločky z neba rýchlo ako také šípy. Vtedy, keď sa spájajú aj s dažďom. To už nie je také príjemné. Veď to poznáte! Hlavne keď také dažďosnehovločky padnú za golier kabáta, v mojom prípade za golier môjho zimného psieho oblečenia. Bŕŕŕ! Bŕŕŕ! Trasiem sa a trasiem od zimy.

A priatelia, za tých jedenásť rokov svojho života som zažil niekoľkokrát aj ľadové krúpy! To je vám rachotu! Buch! Buch! Buch! Buch! Vďaka svojim špicatým uškám počujem, ako tie krúpy padajú na strechu, na vonkajšie parapety našich okien. Oj! Čo to je? vyľakám sa. A schúlim sa do tvaru polmesiaca, lebo to mi pomáha prekonať strach.

Ak ste nevedeli, ľadové krúpy vznikajú v oblakoch. A čo sú to vlastne ľadové krúpy? Zjednodušene povedané, ľadové krúpy sú zmrazené kvapky dažďa. Predstavte si, raz som sa pozeral von, keď padali tie ľadové krúpy. Áno, viem, bolo to odo mňa dosť odvážne. Ale niekedy aj ja viem prekonať veľký strach. No a vtedy som vám videl, ako tie krúpy vyzerajú. Boli to také malé zmrznuté roz-

tomilé guličky. Roztomilé ako roztomilé! Snehové krúpy vedia byť až také veľké ako tenisové loptičky. Veru! Nevymýšľam si. Ako tenisové loptičky! A nie vždy majú tie ľadové krúpy guľatý tvar.

Vedeli ste, že ľadové krúpy nepadajú len v zime? Áno? Vedeli? Nie? Nevedeli? Veru áno! Niekedy padajú aj v lete. A vedia narobiť veľa, preveľa škody! Ach, áno, v takom prípade, to už nie je rozprávka s dobrým koncom.

Joj! Juj! Au! Keď na vás také veľké ľadové krúpy dopadnú, môžu vás aj poraniť! A vedia urobiť poriadnu škodu! Napríklad v záhradkách a na poliach. Ach, jaj! Polámu všetko, čo si ľudia vypestujú. A tie ľadové krúpy vedia dokonca poškodiť aj autá. Vtedy si pomyslím, že najsilnejšia na celom celučičkom svete je predsa len tá pani príroda. Keď sa pani príroda na nás nahnevá, beda nám všetkým!

Ja si, milí moji, sedím za tým oknom a takto o všetkom premýšľam. A verím tomu, že keď budem niekedy na prechádzke, tak sčista jasna nezačnú padať tie obrie ľadové krúpy. To by bola pohroma! Viete si to predstaviť?

Mňa, malú čivavu, na ulici a k tomu snehové krúpy veľké ako tenisové loptičky rútiace sa z neba?! Och, to by bol horor! Na to nechcem ani pomyslieť.
Len hypoteticky, keby som na to pomyslel, keby tie krúpy na mňa dopadli, zrejme by zo mňa zostala len placka. Och! Asi sa od strachu pocikám! Už nebudem nad takým niečím dumať. Radšej budem uvažovať o rozprávke s ľadovými krúpami ako o rozprávke s dobrým koncom. A preto, keď budú nabudúce padať zasa tie ľadové krúpy, menšie či väčšie, budem určite doma. Ja som predsa psík Ricki. Som opatrné zvieratko, ktoré myslí pozitívne!